

Ung pige formaner lille bjørn

En fortælling af Kamille Nygård ved indvilgelsen af Sys Hindsbos marmorfrise.

Hvorfor er der slet ikke nogen der vil være med i min historie, sagde den unge pige halvhøjt for sig selv og bankede spidsen af blyanten ned i bordet, sådan som skrappe lærerinder kunne finde på i gamle dage. Hun havde med den fineste mest velspidsede blyant tegnet det ene dyr efter det andet, men hver gang hun var færdig og måske endda var en smule tilfreds, smuttede dyret. Bare sådan lige, ud af papiret og fluks ud i den store skov. Nu kan der da snart ikke være flere dyr ude i den skov, tænkte hun. Hun havde tegnet ugler. Hun havde tegnet gæs. Hun havde tegnet ræve. Mere end hundrede ræve, var hun sikker på. Det er faktisk ikke helt let at tegne ræve, og ikke så meget som et lille farvel havde de besværet sig med. Uden en lyd var de sprunget ud af tegningen, så snart den sidste streg var sat, og ud af det åbne vindue. Den ene efter den anden. Til hun til sidst opgav rævene. RÆVE, DEM KAN MAN IKKE REGNE MED! Skrev hun med store bogstaver henover det gamle sribede tapet på stuevæggen. Så vidste man det! Og ikke en af rævene havde siden kigget forbi.

Lige så irriterende var det med den lille snegl hun havde tegnet, en hel formiddag havde hun brugt på den, sirligt tegnet det lille hus der snoede sig med de smukkeste gyldne farver og en lille smule lilla. Den kan blive en god hovedperson i min historie, havde hun straks tænkt. Men det øjeblik hun var færdig, begyndte den at rykke på sin lille slimede krop der på papiret. Hør hov, hvor skal du hen, spurgte hun med bange anelser. Lyden af hendes stemme fik med ét sneglen til at krybe ind i sit hus. Intet svar! Hun tog den ud af papiret og op i sin hånd, som en anden lille dims, sådan sad hun og stirrede på det lille hus der vippede faretruende på hendes håndflade et minuts tid. Men så foldede den sig ud, vendte undskyldende følehornene henimod hende. Og så var den allerede på vej ud over kanten af hendes fingre og ud på den lange rejse ned ad en arm, henover et bord osv. En flugt i

slowmotion. Det kunne hun ikke holde ud at se på, så hun knipsede den lige direkte ud i den bløde skovbund. Væk med dig, din ... rendemaske. Det var et udtryk hun havde hørt i den store by. Et lille næsten uhørligt bump sagde det, da den landede. Og så sad hun igen der med sit tomme papir. Et par solstråler tittede ind ad husets vindue. Man kunne se alle bladene på træerne i modlyset, dem der var tilbage, de ligesom glitrede. Som om de også var af guld. Og hun syntes igen at hun var meget heldig at bo der i den store skov. Det syntes hun sådan cirka et par gange om dagen. Sommer og vinter. Og hun var glad for at være den der nu var sluppet for fodgængerovergange, åbningstider og bumsede kassedamer i en ubestemmelig alder (tænk i øvrigt at blive kaldt kasse-dame?). Den slags var ikke noget for hende. Hun ville hellere bare sidde her og kigge ud af sit vindue, høre nødderne skratte mod taget og drømme. Drømme for hende var nok. Og så ville hun gerne skrive en historie, men det var svært at skrive bogstaverne så små at de kunne være i det lille røde hæfte hun havde taget med sig, som var et hæfte hun havde fået i skolen en gang for længe siden. De var dengang netop flyttet til en større by som hed Lillehammer, hun og hendes mor, og alle kasserne var kommet med en stor lastbil og var blev båret ind i entreen af fremmede mænd. Pigen var startet i skole. Da hun kom hjem fra skole den dag, hendes første skoledag, var hendes mor blevet indlagt og to dage senere døde moderen af en ukendt sygdom. Hun var da hoppet på hovedet i en af de store kasser, den der havde hendes navn påskrevet med moderens sirlige håndskrift, og i kassen havde hun fundet en lille rygsæk, en smule tøj, et varmt tæppe, et penalhus og så det røde kladdehæfte, og herefter var hun gået ud i skoven uden at se sig tilbage. 7 år gammel. Hun vidste at langt inde mellem træerne, hvor der aldrig kom nogen, lå der et lille faldefærdigt men ganske fint hus. Og der flyttede hun ind, hun fik fejlet og ordnet gardinerne og komfuret fik hun også til at virke. Om der nogensinde var nogen der havde ledt efter hende, vidste hun ikke. Men hver morgen når hun havde spist sin morgenmad, som for tiden bestod af sene bær eller blomster, satte hun sig for at skrive. Eller rettere at tegne. Det forekom hende bare lettere at tegne. Hun var blevet næsten voksen nu, en stor pige. Tiden var bare gået. Og hver morgen satte hun sig stadig ved det lille bord med spidset blyant for at påbegynde sin historie. Men det underlige var, at ingenting ville blive på papiret i den skov.

Og dyrene, som hun havde tegnet, de blev ved med at komme rendende, ikke dem alle sammen, men nogle af dem. Sig mig en gang, sagde hun så til dem, tror I jeg er jeres mor. Og det troede de tilsyneladende. Især en lille bjørn, som blev ved med at komme og som også blev ved med at være lille. Pigen blev større og større og det var som om hendes tøj voksede med hende. Men den lille bjørn, den blev ikke større. Der var også to gæs der larmede så skrækkeligt, de kom altid hen på eftermiddagen. De sagde sådan nogen dyrelyde, sådan som gæs siger, men de sagde det sådan lidt højroset som om de var i færd med at udtrykke noget umådelig vigtigt på et fint og fremmed sprog. I er bare sådan nogen dumme gæs, sagde pigen og vendte blikket mod sit kladdehæfte, og så larmede de endnu højere end før, så hun ikke kunne koncentrere sig om noget. Den lille mis, derimod, den vidste hun ikke hvor kom fra. Den havde hun ikke tegnet, og heller ikke hunden som altid kom sammen med missen, som om de var et gammelt ægtepar. De gik sådan nærmest arm i arm, hvis man kan sige sådan om dyr, som jo ikke har nogen arme. Og hvis missen var der, så var hunden der også. Og hvis missen var væk en hel dag, så var hunden det også. Hun havde på fornemmelsen, at det var deres hus hun var flyttet ind i, men de havde pænt lagt sig på gulvet, da hun havde indrettet sig den første aften i den store seng. De kunne jo ikke tale, så hun kunne ikke spørge. Men hun følte nok en vis mine af gæstfrihed fra deres side.

Det eneste af dyrene hun kunne tale med var den lille bjørn. Bjørnen som hun selv havde tegnet en af de første dage hun havde været i huset. Det havde været vinter, og egentlig ville hun bare have tegnet et bamseagtigt dyr. Hun havde sådan en gammel gul bamse, men den var ikke i kassen med hendes navn på. Og da hun dengang ikke var så god til at tegne, var det i stedet blevet til en lille isbjørn i stedet. Og bjørnen havde allerede der på papiret hvisket noget ud til hende. Taler du til mig, havde hun sagt højt og med en vis undren. Og så var det, at den var luntet ud af papiret og havde sagt, ja da, hvem skulle ellers gøre det? Og det syntes hun var så sødt sagt, at de på stedet blev venner. Men bjørnen kom evig og altid slæbende med nogle af alle de mange dyr, som hun havde tegnet. Så var der en papegøje der var syg, eller en zebra, der trængte til at ligge lidt oppe i hendes seng og få varmen. Eller en lille rotte, som hun slet ikke kunne holde ud, fordi den var

alle vegne på en gang, syntes hun. Den skulle nusses på ryggen, sagde den lille bjørn. Og det skulle være hende der gjorde det, for det kunne den så godt lide. For ikke at tale om sneglen som evig og altid kravlede rundt et sted i nærheden af hende, sådan helt tilfældigvis. På siden af komfuret tidligt om morgenen, eller i en gren uden for vinduet når hun sad og skrev, dvs. tegnede, eller den kunne også finde på at tage en slingretur på loftet lige henover hendes seng, når hun lå om aftenen og skulle sove.

En dag var bjørnen kommet bærende på en lille babysæl, der så så nuttet ud, at det næsten ikke var til bære. Jeg kan da ikke tage mig at hele verden, formanede den unge pige den lille bjørn. Du kommer rendende med en hel skov og her sidder jeg og forsøger at arbejde. Jeg har faktisk en historie der skal skrives! fortsatte hun i et lidt blidere tonefald. Og jeg har jo ikke hele dagen.

Men det havde hun faktisk. Men det sagde den lille bjørn ikke. Hun havde hele dagen og alle dage. Og det var hendes ulykke og store store lykke.